

ת"פ 11748/03/20 - מדינת ישראל נגד איסלאם בכריה

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 11748-03-20 מדינת ישראל נ' בכריה(עציר)
תיק חיצוני: 86049/2020

בפני
מאשימה
נגד
נאשם
החלטה
כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל
איסלאם בכריה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו עבירות אלימות במשפחה. הצדדים הגיעו לידי הסדר טיעון אשר על פיו הנאשם יודה ויורשע בכתב אישום מתוקן ובאשר לענישה כלל ההסדר עונש מקסימום ועונש מינימום לטיעון של הצדדים.

2. במעמד ישיבת הטיעונים לעונש ביקשה המאשימה להגיש ראיות לעונש בדמות תמונות של נפגעת העבירה ותיעוד רפואי. הסנגור התנגד בטיעונו כי בין יתר השיקולים של הסנגוריה שעה בה היא מגיעה לידי הסדר טיעון הינו להימנע מהצגת ראיות מסוג זה. עוד טוען הוא כי היה על המאשימה להודיע לנאשם כי היא מתכוונת להגיש ראיות מסוג זה. יוער כי מנגד ביקש הסנגור להעיד את המתלוננת במסגרת טיעונו הוא לעונש.

3. הצדדים שניהם הפנו להוראות חוק ולפסיקה.

4. דומני כי בחינת השאלה בהתייחס לשאלות המשנה המרכיבות אותה מובילה לתשובה קצרה.

5. ראשית יש לבחון את ההסדר שבין הצדדים האם כלל התייחסות שלא לתוצאות הצגת ראיות לעונש, התייחסות להצגת ראיות מטעם שני הצדדים. בחינה זו מלמדת כי הצדדים קבעו ביניהם כי "הטיעון לעונש יהיה חופשי". משמע רשאים הצדדים להציג ראיות לעונש. עוד יש להוסיף כי הצדדים קבעו עונש מינימום ועונש מקסימום בהסדר שהציגו לבית המשפט ולא מדובר ב"הסדר סגור" לחלוטין, כך שחשיבות הטיעון של הצדדים עוד רבה יותר. לא רק לצורך אישור ההסדר אלא גם לצורך קביעת מרכיב הענישה העיקרי, כאשר הצדדים אף חלוקים האם ניתן לרצותו בעבודות שירות אם לאו.

6. באשר לטענת המאשימה כי רשאי התובע להביא ראיות נוספות להרשעותיו הקודמות של הנאשם, סעיף 167

לחסד"פ, התשמ"ב-1982 וכי הוראה זו תואמת את הוראות סעיף 40(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 כי בשלב הטיעונים לעונש ראשים הצדדים להביא ראיות שנקבעו בחיקוק כי יובאו בשלב זה, הרי שאין חולק. אין גם חולק כי הנזק שנגרם לנפגע העבירה הינו מן היסודות אשר בית המשפט שוקל בקבעו את מתחם הענישה. שני הצדדים רשאי להביא ראיות בשלב הטיעונים לעונש, לפני תחילת הטיעון המילולי.

7. יחד עם זאת יש להדגיש, אין בכל האמור כדי לבטל את דיני הראיות. משמעות הדבר- העבודה כי תמונה כלשהיא או תיעוד רפואי כלשהוא הינם חלק מ"חומר החקירה" אינו הופך אותם ל"ראיה". על מנת שיהפכו ל"ראיה", יש להגישם לבית המשפט על פי כל דיני הראיות. כלל ראשון הינו כי ראיה אינה מגיעה לבדה לבית המשפט, אינה מוגשת בכוחות עצמה, למעט עבר פלילי או תע"צ, אלא באמצעות עד.

8. לפיכך, בהעדר הסכמה של הצדדים, לא ניתן לסטות מדיני הראיות ולהגיש את תמונותיה והתיעוד הרפואי של הנפגעת ללא עד הכשיר להגשים.

9. משמעות הדבר כי ללא הסכמתו של הסנגור המאשימה אינה יכולה להגיש את תמונות נפגעת העבירה, או התיעוד הרפואי שלה בלי עורך המסמכים או נפגעת העבירה ככל שיכולה להעיד כי זו אכן תמונה שלה. משמעות הדבר הינה גם כי הסנגור ראשי לזמן את נפגעת העבירה.

10. עוד יוזכר כי משבחר צד לזמן עד מטעמו לעדות, במקרה זה למעשה שני הצדדים מבקשים את נפגעת העבירה, אזי אותו עד חשוף גם לחקירה נגדית. כלומר, מרגע שהסנגור היה במקש להעיד את נפגעת העבירה, לצרכיו, הרי בחקירה נגדית יכולה המאשימה להגיש באמצעותה את תמונותיה ואת תיעודה הרפואי. וכך גם להיפך.

לפיכך, אודה כי לא הבינתי את שורש המחלוקת בין הצדדים.

11. על כן, שני הצדדים רשאי כל אחד מטעמיו לזמן במסגרת הראיות לעונש את נפגעת העבירה לעדות.

המזכירות תמצית העתק ההחלטה בדחיפות לצדדים.

ניתנה היום, ל' אב תשפ"א, 08 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.